

Les illes Columbrets des de l'aire.

Les illes Columbrets aguaiten sobre el mar a 30 milles de les costes de Castelló. Van nàixer quan en este lloc el magma va començar a brollar de les profunditats de la Terra, al final de l'era Terciària.

Quatre illes alineades de nord a sud: l'Illa Grossa, la Ferrera, la Foradada i el Carallot, cada una rodejada dels seus illots, conformades des del Quaternari, quan el refredament del clima va permetre que el magma se solidificara.

Les gavines sobrevolen les illes i sovint nien en elles. En l'Illa Grossa hi ha colònies de gavina d'Audouin, que competixen amb la d'argent de potes grogues. L'aliment pot ser abundant, però no ho és tant l'espai ni l'aigua dolça, que es reduïx a la que queda acumulada en xicotetes tolles i en els aljubs que usaven els faroners —abans de que s'automatitzara el far, a mitjan dècada de 1970— i s'anaren els únics habitants de les illes.

Des de l'aire, les Columbrets pareixen peixos que aguaiten el llom; o monstres mítics quan la boira embolica les crestes volcàniques.

l'Illa Grossa, que va ser la primera a sorgir, dibuixa la ce majúscula del seu nom; i els seus illots, el Mascarat, la Senyoreta i el Mancolibre posen punts suspensius.

La Ferrera, la Foradada i el Carallot es van formar després, mollons abruptes enmig del mar.

Formes que després l'erosió va ser arredonint. Els agents geològics sempre juguen a crear, primer, i a desgastar, després.

En l'extrem sud de la Grossa hi ha una torre de senyals i un cementeri amb sis tombes, en les que van quedar familiars de faroners.

Soterrats en l'extrem oposat d'on van viure, separats per quatre cràters, que comunicaven amb les entranyes de la Terra i que, ara, reblits, conformen la carena de l'illa.

En la punta nord s'alça el far, instal·lat en una antiga mansió del segle XIX, sobre el Mont Colobrer, de 68 metres d'altura.

Altres superfícies, com la de l'illot Mascarat, mostra les cendres volcàniques acumulades en les erupcions i després solidificades.

El refredament, l'aigua, el vent, la sal... El temps, al final, és el que dóna forma a totes les coses i situa cada pedra en el lloc que li correspon, encara que mai serà definitiu.

El que hui ens pareixen formes estables continuen canviant. Sempre l'orogènesi és brusca i ràpida. L'erosió sol ser gradual i lenta, però inexorable.

L'arxipèleg de les Columbrets desapareixerà; és el seu destí des d'aquell dia del Terciari en què a través de fractures de l'escorça terrestre va brollar la lava enmig del mar.